

* * *

Ἐν τούτοις, όταν μιὰ δυὸ μέρες μετὰ τὴν παράστασι τοῦ Θιά-
σου Ἀνδρεάδῃ πῆγα γιὰ πρώτη φορὰ νὰ δῶ τὸ θέατρο τῆς Κας

Παλαιολόγου, ἀντιλήφθηκα ὅτι τὸ θεατρικὸ ἐπίπεδο μπορεῖ νὰ πέσει ἀκόμα πολὺ πρὸ χαμηλά. Τὰ τελευταῖα χρόνια, ἀηδιασμένη, εἶχα παύσει νὰ παρακολουθῶ τίς παραστάσεις τοῦ Θεάτρου Παγκρατιοῦ καὶ εἶχα ξεχάσει πόσο ἄθλια εἶναι δυνατὸ νὰ παιχθεῖ ἓνα ἔργο. Στὸ Θίασο Ἀνδρεάδη, οἱ ἥθοποιοὶ δὲν κατορθώνουν νὰ δημιουργήσουν καὶ συχνὰ οὔτε νὰ κρατήσουν τοὺς ρόλους τους, ἀλλὰ τουλάχιστο προσπαθοῦν νὰ παίξουν. Στὸ θίασο τῆς Κας Παλαιολόγου οὔτε κἀν αὐτὴ ἡ προσπάθεια γίνεται αἰσθητὴ. Διάφοροι ἄνθρωποι ἀμελέτητοι, πού δίνουν τὴν ἐντύπωση ὅτι αὐτὴ τῇ στιγμῇ τυχαῖα ἀνέβηκαν ἀπὸ τὴν πλατεία στὴ σκηνή—ὅποιοσδήποτε θὰ ἐπαιζε σὰν κι αὐτούς, καὶ ἴσως καὶ καλύτερα, ἂν τύχαινε νὰ ἔχει κάποιο ταλέντο ἢ κάποια ἐμφυτὴ εὐγένεια ἢ νὰ ἔχει παρακολουθήσει πολὺ κινηματογράφο πού νὰ τοῦ ἔχει διδάξει κάποιες στάσεις καὶ κάποιες κινήσεις—φωνασκοῦν καὶ χειρονομοῦν. Τίποτ' ἄλλο. Τὸ θέαμα ἦταν τόσο φρικτό, ὥστε καταντοῦσε νὰ μὴν εἶναι πιά ἀνιάρο. Ἦταν χωμένο μέσα στὸ γελοῖο, καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλει κανεὶς, παρ' ὅλη τὴν πικρία πού αἰσθανότανε, γελοῦσε...

Εἶχα πολλὰ ἀκούσει γιὰ τὸ προσωπικὸ ταλέντο τῆς Κας Παλαιολόγου. Ὁμολογῶ ὅτι ὅσο κι ἂν προσπάθησα νὰ τὸ ἀνακαλύψω, δὲν κατόρθωσα νὰ τὸ διακρίνω. Βέβαια, κοντὰ στοὺς συνεργάτες τῆς ξεχωρίζει γιατί εἶναι ἁμορφη, ἔχει κάποια εὐγένεια καὶ κάποια ἀνεση, ἀλλ' ἀπὸ τὸ σημεῖο αὐτὸ ἴσαμε νὰ τῆς ἀναγνωρίσει κανένας καὶ ταλέντο ὑπάρχει μεγάλη ἀπόσταση.

Μέσα στὴν ἐλκεϊνὴ αὐτὴ ἐμφάνιση, πῶς νὰ σταθεῖ τὸ ἔργο τοῦ κ. Ξενοπούλου; Δὲν εἶναι βέβαια ἀπὸ τίς καλές του κωμωδίες, ὁ ἴδιος ἄλλωστε τόνισε ὅτι τὸ παρουσιάζει χωρὶς ἀξιώσεις, σὰν ἓνα ἀπλὸ σκηνικὸ παιχνίδι, ἀλλ' ἔχει ἀρκετὰ ἀπὸ τὰ προσόντα πού χαρακτηρίζουν διὰ του τὰ ἔργα. Εἶναι γεμάτο ἀπὸ εὐγένεια, ἀπὸ λεπτότητα, κι ὁ διάλογος εἶναι πολὺ ζωηρὸς καί, στιγμές, καὶ ἐξυπνος. Πύρω ἀπὸ μιά πολὺ συμβατικὴ ὑπόθεση, τὸν ἔρωτα πού δημιουργεῖται μεταξὺ δυὸ ἀγνώστων

μέσο μιᾶς ἀλληλογραφίας, καὶ ποὺ ἀναπτύσσεται χωρὶς ἀπρόοπτα, κάπως μονότονα καὶ κουραστικά, πλέκονται συνομιλίες καὶ ἔχουν ὅλες πολλή χάρη. Ὁ «Τηλέως» καλοπαιγμένος θὰ μπορούσε νὰ τέρψει μιὰ βραδιά πρὶν ξεχασθεῖ.

Τὸ λεβὲ ντὲ ριντὸ τοῦ κ. Δόξα οὔτε ἀξιώσεις ἔχει οὔτε καμιά σημασία.